

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, sídlem Praha 6, Bělohorská 2428/203, IČ 251 10 161, zast. JUDr. Ing. I. K., obecným zmocněncem, bytem M., proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, ústřední inspektorát, sídlem Praha 2, Štěpánská 567/15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č.j. ČOI 102887/13/O100/1000/13/HI/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svojí žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hlavního města Prahy (dále též „správní orgán prvního stupně“), a to tak, že slova „24 shodné položky kontrolního nákupu“ nahradil slovy „24 shodné položky nákupu“, ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, kterého se žalobce jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 634/1992 Sb. dopustil tím, že ve třech případech nesplnil povinnost poctivého prodeje výrobků dle § 3 písm. c) tohoto zákona. Za tento

správní delikt byla žalobci uložena úhrnná pokuta ve výši 100.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě namítl, že k nezákonnosti napadeného rozhodnutí došlo v důsledku zkrácení na jeho právech, a to zejména na právu moci rozhodnutí správního orgánu řádně a úplně přezkoumat a na základě takového řádného a úplného přezkoumání brojít proti postupu správních orgánů. Uvedl, že žalovaný potvrdil prvoinstanční rozhodnutí, přestože pro jeho potvrzení nebyly splněny podmínky stanovené zákonem. Upozornil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je věcně a právně nesprávné, neboť nebylo přihlédnuto k polehčujícím okolnostem a v důsledku toho došlo k uložení pokuty nepřiměřené skutečnému stavu věci. Zdůraznil, že správní orgán prvního stupně se nedostatečně vypořádal s hledisky uvedenými v § 24b odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb. Brojil proti závěru správního orgánu prvního stupně, jenž uvedl, že jako nejzávažnější delikt považuje delikt spáchaný dne 26. 12. 2012 v Praze, když rozdíl mezi cenou žalobcem deklarovanou a cenou posléze spotřebiteli účtovanou (456 Kč) je v tomto případě značný, což zvyšuje závažnost deliktu; žalobce ohledně této úvahy namítal, že cena uvedená na paletovém stání činila 23,90 Kč/ks, přičemž účtováno bylo 42,90 Kč/ks. Rozdíl mezi deklarovanou a účtovanou cenou tak činil 19 Kč/ks; poznamenal, že správní orgán prvního stupně měl hodnotit toliko rozdíl deklarované a účtované ceny za jeden kus zboží, jelikož je zřejmé, že pokud cena u jednoho a téhož výrobku je uvedena nesprávně, pak bude účtována u všech těchto výrobků; dodal, že nemůže ovlivnit množství, které si spotřebitel zakoupí. Doplnil, že správní orgán prvního stupně pochybil tím, že nehodnotil způsob spáchání toho kterého protiprávního jednání. Dle žalobce řádnému odůvodnění ukládaného trestu ve smyslu ustálené judikatury nemůže vyhovět toliko úvaha správního orgánu prvního stupně o tom, který z deliktů shledal jako nejzávažnější, méně závažný a nejméně závažný, aniž by se u jednotlivých deliktů blíže zabýval právě jednotlivými zákonnými kritérii pro určení výměry pokuty (a tyto hodnotil jak v neprospěch, tak ve prospěch žalobce), resp. aniž by při úvahách o závažnosti jednotlivých deliktů blíže rozvedl, které posuzované skutečnosti přiřadil jednotlivým zákonným kritériím pro určení výměry pokuty a proč tak došel k závěru o míře závažnosti toho kterého deliktu.

Žalobce podotkl, že si je vědom toho, že skutečnosti zvažované v jeho prospěch by nemohly zastřít skutečnost, že delikty byly spáchány, nicméně z hlediska přiměřenosti výše uložené pokuty je správní orgán povinen věnovat pozornost a důkladně se zabývat i těmito skutečnostmi. V této souvislosti poukázal na zavedený systém, v rámci kterého může spotřebitel zakoupené zboží buď vrátit, nebo upozornit na cenový rozdíl, který mu je bez dalšího uhrazen; tento systém dle žalobce řádně funguje a o funkčnosti tohoto systému má povědomí i správní orgán. Poznamenal, že toto je zřejmé i z předmětného rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně sám na s. 3 uvedl, že žalobce po upozornění spotřebitele na nesprávnost účtování vrátil spotřebiteli daný rozdíl; zdůraznil, že v daném případě spotřebiteli nevznikla škoda. Co se týče způsobu spáchání, je dle žalobce možné zkoumat, zda se jedná o jednání úmyslné či nedbalostní, a vyhodnotit tento způsob buď ve prospěch, nebo v neprospěch žalobce při rozhodování o výši pokuty. Dodal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje relevantní skutečnosti ospravedlňující uložení pokuty ve výši 100.000 Kč. S ohledem na charakter uvedených nedostatků shrnul, že se jedná o vady, jež nebylo možno zhojit rozhodnutím žalovaného jakožto odvolacího orgánu; v daném případě bylo možno rozhodnutí toliko zrušit a vrátit jej správnímu

orgánu prvního stupně k novému projednání; daným postupem byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení.

Zopakoval, že správní orgán měl hodnotit rozdíl deklarované a účtované ceny toliko ve vztahu k jednomu kusu zboží, jelikož je zcela zřejmé, že žalobce nemůže ovlivnit množství zboží, jež si spotřebitel zakoupí. Podotkl, že jím provozovaný systém vracení peněz i skutečnost, že spotřebiteli byl rozdíl okamžitě uhrazen, je nutno považovat za okolnosti svědčící v jeho prospěch, což však v napadeném rozhodnutí učiněno nebylo. Připomněl, že správní orgán prvního stupně se řádně nevypořádal s hlediskem způsobu spáchání správního deliktu a okolností, za nichž byl spáchán. Uzavřel, že napadené rozhodnutí žalovaného trpí stejnými vadami jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Navrhl zrušení obou těchto rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul argumentaci žalobce v žalobě a uvedl, že žalobce vytýká správnímu orgánu stejné skutečnosti, které již namítal v podaném odvolání; žalovaný má za to, že se se všemi námitkami žalobce uvedenými v odvolání řádně vypořádal. Odkázal na žalobou napadené rozhodnutí s tím, že se již ke všem námitkám žalobce ohledně odůvodnění výše pokuty vyjádřil. Podle žalovaného pokuta byla správním orgánem řádně odůvodněna, správní orgán se řádně zabýval všemi hledisky pro stanovení výše sankce zakotvenými v § 24b odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb. a tato řádně vyhodnotil buď ve prospěch, nebo v neprospěch, či ani v prospěch, ani v neprospěch žalobce. Poznamenal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevykazovalo takové vady, pro něž by je nebylo možné potvrdit. K námitce žalobce, že měl být brán v potaz rozdíl mezi deklarovanou a účtovanou cenou pouze u jednoho kusu stejného výrobku, žalovaný opáčil, že v daném případě šlo o nákup učiněný spotřebitelem, kdy tomuto byla způsobena škoda ve výši rovnající se rozdílu v ceně ve vztahu ke všem zakoupeným kusům předmětného výrobku, žalovaný tedy vycházel z této výše rozdílu, neboť se jednalo o skutečně způsobenou škodu, již musel žalobce spotřebiteli následně nahradit, což je jeho povinností, proto k této náhradě žalovaný nepřihlédl jako k polehčující okolnosti. Závažnost správních deliktů byla shledána zejména v jejich následcích, kdy rozhodujícím hodnotícím ukazatelem byla výše rozdílu mezi deklarovanou a účtovanou cenou, tedy výše poškození spotřebitele. Způsob spáchání správních deliktů byl správním orgánem hodnocen jako typický, proto nebyl hodnocen ani ve prospěch, ani v neprospěch žalobce, což je uvedeno jak v rozhodnutí žalovaného, tak i v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Nebyly shledány žádné polehčující ani přitěžující okolnosti, za nichž byly spáchány méně závažné správní delikty. Ohledně nejzávažnějšího deliktu byla shledána polehčující okolnost v tom, že se žalobce ke spáchání správního deliktu doznal, jako přitěžující okolnost byla hodnocena skutečnost, že pokuta byla ukládána za více správních deliktů, a to v souladu s absorpční zásadou. Žalovaný ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnil, proč systém vracení peněz nebyl zohledněn ve prospěch žalobce, přičemž toto odůvodnění zopakoval. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro danou věc podstatné skutečnosti: Z kontrolního protokolu správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 11. 2012 vyplývá, že v provozovně žalobce ve Slaném byl téhož dne proveden kontrolní nákup, za nějž žalobce místo správné ceny 1.761,10 Kč účtoval 1.980,20 Kč (po zaokrouhlení 1.980 Kč), tj. o 219,10 Kč více; účtovaná cena mlýnku činila 499 Kč místo správné ceny 349 Kč, jež byla

deklarována na cenovce v regále; účtovaná cena kávy pak činila 159 Kč místo správné ceny 89,90 Kč, jež byla rovněž uvedena na cenovce. Z podnětu spotřebitele ze dne 3. 1. 2013 včetně příloh vyplývá, že spotřebitel dne 26. 12. 2012 v prodejně žalobce na adrese Praha 4, U Plynárny 1432/64 učinil nákup za účtovanou částku 1.637,80 Kč (po zaokrouhlení 1.638 Kč) místo správné částky 1.117,80 Kč (po zaokrouhlení 1.118 Kč); tento rozdíl byl způsoben tím, že účtovaná cena nápoje za jeden kus činila 42,90 Kč místo žalobcem označených 23,90 Kč; vzhledem k tomu, že žalobce nakoupil 24 ks těchto nápojů, pak rozdíl mezi účtovanou a správnou cenou činil 24×19 Kč, tj. 456 Kč. Tato částka byla spotřebiteli bezprostředně po nákupu na základě jeho žádosti žalobcem vrácena. Z protokolu o kontrole správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 3. 2013 se podává, že v provozovně žalobce v Nymburce byl téhož dne proveden kontrolní nákup, jehož účtovaná cena činila celkem 470,90 Kč (po zaokrouhlení 471 Kč) místo správné ceny 468,90 Kč (po zaokrouhlení 469 Kč); tento rozdíl byl způsoben tím, že skutečná cena balíčku 6 ks fixů činila 14,90 Kč, přestože žalobci byla účtována cena 16,90 Kč.

Ve vyjádření ze dne 23. 3. 2013 žalobce vysvětlil svoje pochybení při účtování částky shora uvedenému spotřebiteli dne 26. 12. 2012 tak, že došlo k individuálnímu selhání zaměstnance jeho provozovny, neboť na paletovém stání u daného výrobku byla nedopatřením uvedena dosud slevová cena z akce, která probíhala dne 24. 12. 2012; paletové stání bylo poté, kdy bylo toto nedopatření zjištěno, uvedeno do souladu s cenami daného produktu, tedy na částku 42,90 Kč (místo částky 23,90 Kč); spotřebiteli pak byl s ohledem na to, že na nedopatření upozornil, vyplacen cenový rozdíl, a to v souladu se zásadami žalobce.

Příkazem ze dne 22. 5. 2013, č.j. 10/0506/13/P/34, správní orgán prvního stupně shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb. a za to žalobci uložil úhrnnou pokutu ve výši 100.000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce včasý odpor, v němž namítl, že příkaz je v rozporu se skutečným stavem věci, je věcně a právně nesprávný, nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelný. Správní orgán prvního stupně svým přípisem ze dne 20. 6. 2013 informoval žalobce, že již shromáždil všechny podklady potřebné k rozhodnutí, které vydá nejdříve dne 1. 7. 2013, a o možnosti do této doby navrhopvat důkazy, popř. činit jiné návrhy a vyjádřit své stanovisko k předmětu řízení a k podkladům rozhodnutí; dále vyrozuměl žalobce o jeho povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“).

Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 6. 8. 2013, č.j. 10/0506/13/34, kterým shledal žalobce vinným ze správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., kterého se žalobce jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) tohoto zákona dopustil tím, že nesplnil povinnost poctivého prodeje výrobků dle § 3 písm. c) tohoto zákona; správní orgán prvního stupně ve výroku popsal shora uvedená protiprávní jednání žalobce, tedy nesprávné účtování kontrolního nákupu dne 22. 11. 2012 v provozovně žalobce ve Slaném (rozdíl 219 Kč v neprospěch spotřebitele), nesprávné účtování nákupu spotřebitele dne 26. 12. 2012 v provozovně žalobce na adrese Praha 4, U Plynárny 1432/64 (rozdíl 456 Kč v neprospěch spotřebitele) a nesprávné účtování kontrolního nákupu dne 14. 3. 2013 v provozovně žalobce v Nymburce (rozdíl 2 Kč v neprospěch spotřebitele). Za tento správní delikt správní orgán prvního stupně uložil

žalobci úhrnnou pokutu ve výši 100.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí shrnul dosavadní průběh řízení, učiněná skutková zjištění a rozhodnou právní úpravu. Dále uvedl, že vzhledem k významu chráněného zájmu, kterým v daných případech byla ochrana majetku spotřebitelů, shledal nejzávažnějším delikt spáchaný dne 26. 12. 2012 v Praze; rozdíl mezi cenou žalobcem deklarovanou a cenou posléze spotřebiteli účtovanou (456 Kč) je v tomto případě značný, to také závažnost deliktu zvyšuje; na druhé straně nesvědčí nic pro závěr, že se nejednalo pouze o ojedinělý exces, což závažnost deliktu snižuje. Za méně závažný pak označil správní delikt spáchaný dne 22. 11. 2012 ve Slaném, jehož závažnost rovněž zvyšuje poškození spotřebitele (219 Kč), a za nejméně závažný delikt spáchaný dne 14. 3. 2012 v Nymburce, jehož závažnost hledisko následku (poškození spotřebitele o 2 Kč) naopak snižuje. Okolnosti, které by významným způsobem zvyšovaly, či naopak snižovaly závažnost těchto správních deliktů, neshledal. Způsob spáchání uvedených tří deliktů nepovažoval ve zjištěných případech za kritérium v rámci zákonné direktivy dle § 24b odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb. zohlednitelné a podstatné, a to ve smyslu úvah o tom, zda byly delikty spáchány konáním nebo opomenutím, popř. úvah, v jaké intenzitě byl tento znak naplněn. Pokutu ve výši 100.000 Kč shledal souladnou se zásadou přiměřenosti uplatňovanou ve správním řízení a rovněž odpovídající § 2 odst. 4 s.r. Při určení výměry přihlédl jako k okolnosti přitěžující, že pokutu ukládá za více deliktů. Ve prospěch žalobce pak zohlednil jeho doznání v případě deliktu spáchaného dne 26. 12. 2012 v Praze. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce podal včasné odvolání, kde uplatnil (často doslovně) téměř totožnou argumentaci jako v projednávané žalobě, pročez ji soud nebude opakovat.

Žalovaný vydal rozhodnutí č.j. ČOI 102887/13/O100/1000/13/Hl/Št ze dne 4. 10. 2013, jímž změnil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že slova „24 shodné položky kontrolního nákupu“ nahradil slovy „24 shodné položky nákupu“, a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil. Žalovaný zrekapituloval rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odvolání žalobce a po přezkoumání všech předložených písemných materiálů dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci; neshledal též žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost a správnost rozhodnutí. K námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně nehodnotil způsob spáchání správního deliktu, žalovaný poznamenal, že správní orgán prvního stupně se hlediskem způsobu spáchání správních deliktů zabýval, avšak neshledal, že by na způsobu spáchání bylo něco přitěžujícího či polehčujícího; s tím se žalovaný ztotožnil a dodal, že v jednotlivých kritériích nemusí být nutně obsažen prvek přitěžující nebo polehčující. Správní orgán prvního stupně přihlédl ke způsobu spáchání správních deliktů a neshledal ho zohlednitelným ani ve prospěch, ani v neprospěch žalobce, neboť správní delikty byly spáchány typickým způsobem pro tento správní delikt (účtování nákupu částkou nesouhlasící s cenou udanou při výběru zboží), a to v neprospěch spotřebitele. K námitce žalobce, že měl správní orgán prvního stupně zkoumat, zda byl správní delikt spáchán úmyslně, nebo nedbalostně, a toto vyhodnotit ve prospěch či neprospěch žalobce, žalovaný uvedl, že správní orgán nemusí zkoumat zavinění delikventa, neboť v případě spáchaných správních deliktů se jedná o odpovědnost objektivní, tedy o odpovědnost nevyžadující jeho zavinění; v tomto případě

pravděpodobně došlo k nedbalostnímu spáchání správních deliktů, žalovaný tuto skutečnost nehodnotí ani ve prospěch, ani v neprospěch žalobce. Žalovaný doplnil, že správní orgán prvního stupně se okolnostmi spáchání správního deliktu zabýval, avšak neshledal žádné, jež by hodnotil jako polehčující či přitěžující; závažnost správních deliktů tak byla ovlivňována především následky spáchání správních deliktů, které byly určeny výší rozdílu mezi deklarovanou cenou a cenou účtovanou, tedy výší poškození spotřebitele.

Dále zrekapituloval každé ze tří protiprávních jednání žalobce, cenový rozdíl mezi cenou účtovanou a cenou správnou a hodnocení provedené správním orgánem prvního stupně. U nejzávažnějšího ze správních deliktů (spáchaného dne 26. 12. 2012) zopakoval, že ve prospěch žalobce bylo hodnoceno, že se jednalo spíše o ojedinělý nedostatek (neboť kontrolou provedenou dne 16. 1. 2013 nebyla zjištěna pochybení spočívající v nesprávném účtování ani žádná jiná porušení právních povinností) a že se žalobce k danému porušení povinnosti doznal. Co se týče žalobcem zmiňovaného systému vrácení peněz, žalovaný je toho názoru, že takovou okolnost nelze hodnotit jako polehčující; prodávající se dopouští správního deliktu, pokud je účtována jiná cena, než je cena, se kterou se spotřebitel seznámil při výběru zboží, tedy cena uvedená na výrobku či na prodejním pultu. Nesprávným účtováním nastává reálné finanční poškození spotřebitele, který po zakoupení a zaplacení zboží nemusí vždy zjistit, že mu bylo zboží nesprávně účtováno, k vrácení cenového rozdílu (způsobné škody) tak dojde pouze v případě, kdy si spotřebitel nesprávného účtování všimne a úspěšně u prodávajícího uplatní reklamaci vyúčtování; navíc v případě nesprávného účtování v neprospěch spotřebitele vždy spotřebiteli vzniká reálná újma, je tak povinností prodávajícího vzniklou škodu nahradit. Vrácení peněz spotřebiteli při upozornění na vzniklý cenový rozdíl by tedy mělo být samozřejmostí. Z těchto důvodů není možné zohlednit ve prospěch žalobce systém vrácení peněz, tedy ani vrácení cenového rozdílu spotřebiteli (456 Kč), k němuž došlo v souvislosti s jednáním žalobce dne 26. 12. 2012. Podotkl, že uloženou pokutu považuje za přiměřenou a odpovídající okolnostem případu. K námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně měl hodnotit rozdíl deklarované a účtované ceny jen ve vztahu k jednomu kusu daného druhu výrobku, opáčil, že v daném případě se jedná o skutečnou škodu, která spotřebiteli nesprávným účtováním vznikla. Je tedy třeba ji v rámci hodnocení následků spáchání správního deliktu zohlednit jako celek, tj. ve výši odpovídající vzniklému rozdílu v účtování. Žalovaný nemůže souhlasit s tvrzením žalobce, že spotřebiteli nevznikla škoda; škoda spotřebiteli vznikla již samotným nesprávným účtováním, vrácení cenového rozdílu je pak náhradou této škody. Uzavřel, že uloženou pokutu považuje za přiměřenou a odpovídající okolnostem případu; neshledal žádné důvody k jejímu snížení. Správní orgán prvního stupně se při stanovení výše pokuty řádně zabýval všemi zákonem stanovenými kritérii pro úvahu o výši sankce a tyto řádně vyhodnotil jak ve prospěch, tak v neprospěch či ani ve prospěch, ani v neprospěch žalobce; uložená pokuta také dostatečně splňuje represivní a preventivní účinky.

Účastníci řízení k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřili svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že účastníci řízení s takovým projednáním věci vyslovili souhlas. Soud proto rozhodl o věci samé bez jednání.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě namítal, že „napadené rozhodnutí je v rozporu se skutečným stavem věci a nemá oporu ve spisech“, toto tvrzení však nijak dále nerozvedl. Jedná se tak o velmi obecný žalobní bod, k němuž soud poznamenává, že ze strany správního orgánu prvního stupně i žalovaného byl jednoznačně prokázán skutkový stav, který má oporu ve spisech a který ostatně žalobce ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě nerozporoval (žalobce dokonce v žalobě výslovně připustil, že správní delikty byly spáchány), když brojil toliko proti výši uložené pokuty. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná. Co se týče tvrzení žalobce, že „žádné ze správních rozhodnutí nemá náležitosti stanovené zákonem a obě tato rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná“, i tato žalobní námitka je formulována velmi obecně, přičemž žalobce ani nespecifikuje, které náležitosti oběma rozhodnutím chybí; soud proto pouze obecně uvádí, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného mají veškeré náležitosti požadované v §§ 68 a 69 s.ř., přičemž z nich vyplývá, k jakým skutkovým zjištěním správní orgány dospěly a jaké z nich vyvodily právní závěry; z jejich strany je tak srozumitelně objasněno jak to, že žalobce spáchal uvedené správní delikty, tak i důvody uložení pokuty ve výši 100.000 Kč. Toto odůvodnění je dostatečně zřejmé jak z rozhodnutí žalovaného, tak i ze samotného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně; žalovaný tudíž postupoval zcela v souladu s § 90 odst. 5 s.ř., když potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (s výjimkou jediné věty ve výroku tohoto rozhodnutí, kterou změnil); proto nemůže obstát další námitka žalobce, že napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí, aniž by pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky, jakož ani námitka žalobce o porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Žalobce ve své žalobě směřuje svoji argumentaci zejména proti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že žalovaný měl jeho rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit k novému projednání. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č.j. 9 As 301/2015-45: „[P]odle ustálené soudní judikatury (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či rozsudek ze dne 13. 3. 2014, č. j. 9 Afs 74/2013 - 46) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek. ... Při naplnění podmínek stanovených správním řádem je tedy možné v rámci řízení ... napravit některé vady prvostupňového rozhodnutí.“

Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí dostatečně objasnil důvody, pro něž rozhodl o vině a sankci žalobce za správní delikt. Soud proto nesdílí názor žalobce, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl žalovaný zrušit a věc mu vrátit k novému projednání. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí úvahy správního orgánu prvního stupně převzal, přičemž některé z nich se zřetelem na argumentaci žalobce vznesenou v odvolání doplnil, čímž se zároveň vypořádal s námitkami žalobce. Takový postup žalovaného soud považuje za zákonný. S ohledem na shora citovanou judikaturu o tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, soud dodává, že směřovala-li argumentace žalobce

v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (pouze s dovětkem, že žalovaný měl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit), soud ji považoval za žalobní námitky směřující proti rozhodnutí žalovaného, přičemž tak se s ní i vypořádal.

Námitky žalobce směřují zejména do odůvodnění výše pokuty. Soud v této souvislosti poznamenává, že konkrétní výše pokuty je předmětem správního uvážení, jehož soudní přezkum je omezený. Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Soud v této souvislosti poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Kupříkladu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č.j. 10 Ads 140/2014-58, je k tomu mimo jiné uvedeno: *„Konkrétní výše pokuty je předmětem správního uvážení. Limity správního uvážení se zdejší soud již v minulosti zabýval, viz zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS. ... Správní soud pak může správní uvážení přezkoumat pouze co do jeho mezí, nikoliv do jeho věcného posouzení. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem“* (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS).“ Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí bral zřetel na shora uvedená specifika soudního přezkumu správního uvážení správního orgánu.

Podle § 3 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb. prodávající je povinen prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat; při konečném účtování prodáváných výrobků a poskytovaných služeb v hotovosti se celková částka zaokrouhluje vždy k nejbližší platné nominální hodnotě zákonných peněz v oběhu.

Podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb. ve znění účinném v rozhodném období (tedy ke dni spáchání posledního ze tří správních deliktů, přičemž znění tohoto ustanovení se ode dne 26. 12. 2012 ani ode dne 22. 11. 2012, kdy byly spáchány dřívější dva správní delikty, nezměnilo) prodávající se dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb podle § 3.

Z § 24 odst. 10 písm. d) zákona č. 634/1992 Sb. ve znění účinném v rozhodném období vyplývá, že za správní delikt podle odst. 1 písm. a) se uloží pokuta do 5.000.000 Kč. I zákonná výše pokuty byla shodná v době spáchání předcházejících dvou správních deliktů, přičemž ani pozdější právní úprava nebyla pro pachatele příznivější.

Podle § 24b odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb. ve znění účinném v rozhodném období při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Stěžejní námitkou žalobce bylo tvrzení, že v případě skutku spáchaného dne 26. 12. 2012 v provozovně žalobce v Praze měl být hodnocen pouze rozdíl deklarované a účtované

ceny za jeden kus zboží (19 Kč), nikoliv celkový cenový rozdíl ($24 \times 19 \text{ Kč} = 456 \text{ Kč}$), neboť žalobce nemůže ovlivnit množství výrobků, které si spotřebitel zakoupí.

Tuto námitku žalobce soud neshledal důvodnou. Soud souhlasí s žalovaným, že se jedná o skutečnou škodu (456 Kč), která spotřebiteli nesprávným účtováním vznikla, přičemž vrácení cenového rozdílu je pak již náhradou této škody (tím soud zároveň reaguje i na žalobní námitku žalobce, že spotřebiteli v daném případě nevznikla žádná škoda). Soud připomíná, že odpovědnost žalobce je odpovědností objektivní, tedy nezkoumá se zavinění žalobce. V projednávaném případě přitom žalobce nesprávně účtoval ceny předmětného výrobku, v důsledku čehož se pochopitelně s rostoucím počtem zakoupených (nesprávně účtovaných) výrobků zvyšovala škoda vzniklá spotřebiteli; růst této škody v závislosti na počtu nakoupených výrobků (bez ohledu na to, že žalobce nemá vliv na to, kolik kusů spotřebitel zakoupí) je logickým důsledkem protiprávního jednání žalobce. Pokud se tedy žalobce dopustí takového protiprávního jednání (nesprávné účtování ceny), vystaví tím spotřebitele riziku vzniku takové škody, která se rovná součinu rozdílu mezi cenou účtovanou a cenou správnou (zde 19 Kč) a počtu kusů takto nesprávně účtovaných výrobků, které žalobce v okamžiku nesprávného účtování nabízí spotřebitelům. V projednávaném případě spotřebiteli vznikla škoda ve výši 456 Kč, přičemž tato škoda pochopitelně mohla být teoreticky nižší (pokud by si spotřebitel zakoupil menší množství těchto výrobků), avšak i vyšší (pokud by si spotřebitel zakoupil větší množství těchto výrobků, popř. kdyby tento nesprávně účtovaný výrobek nakupovali i ostatní spotřebitelé). Nicméně je zřejmé, že tato škoda (456 Kč), kterou vzal správní orgán prvního stupně i žalovaný v úvahu, vznikla právě v důsledku protiprávního jednání žalobce. Žalovaný tudíž nepochybil, jestliže bral v potaz tuto celkovou škodu, která spotřebiteli vznikla. Následky správního deliktu přitom byl správní orgán prvního stupně i žalovaný povinen zohlednit i dle § 24b odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb. Soud dále odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2013, č.j. 9 A 36/2010-50, jenž se týkal týchž účastníků řízení jako v projednávané věci a kde je uvedeno: „*Správní orgány zcela případně a dostatečně za kritérium následků správního deliktu považovaly rozsah škody a možnost její odstranitelnosti. V tomto směru je důležité zjištění o finanční újmě v celkové hodnotě 157,- Kč a skutečnost, že možnost odstranění škody v tomto případě skutečně závisela toliko na pozornosti spotřebitele.*“ Soud nevidí důvodu, proč se od těchto závěrů odchýlit, přičemž i v projednávaném případě byla správně brána v úvahu celková výše škody vzniklé spotřebiteli, a to bez ohledu na míru zavinění žalobce.

Soud podotýká, že i kdyby byla brána v potaz toliko škoda vzniklá v důsledku nesprávného účtování za jediný tento výrobek, čehož se v žalobě opakovaně dovolával žalobce, ani tak by se ničeho nezměnilo na faktu, že žalobce za jeden kus předmětného výrobku spotřebiteli místo správné částky 23,90 Kč účtoval částku 42,90 Kč, tedy částku o cca 80 % vyšší. Jestliže prodávající prodá spotřebiteli výrobek za cenu o 80 % vyšší (tedy bezmála dvojnásobnou), než je cena uvedená na cenovce v regále, jedná se o protiprávní jednání, jež zjevně není bezvýznamné. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal námitku žalobce důvodnou.

Co se týče žalobcem poukazovaného systému vrácení nesprávně účtované ceny na žádost spotřebitele, žalovaný dospěl k závěru, že takovou okolnost nelze hodnotit jako polehčující; spotřebitel nemusí vždy zjistit, že mu bylo zboží nesprávně účtováno,

k vrácení peněz dojde pouze v případě, kdy si nesprávného účtování peněz všimne a u prodávajícího uplatní reklamaci účtování (celou argumentaci žalovaného viz výše). Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2013, č.j. 9 A 36/2010-50, kde je krom jiného uvedeno: „*Na posouzení jednání žalobce a postihu za správní delikt nemůže nic změnit ani obhajoba žalobce, že má zavedena vstřícná opatření ke zmírnění následků poškození spotřebitele, když konvaliduje svá jednání nápravou zjištěného rozdílu a bonusem v podobě malého dárku. Dle názoru soudu nelze uvedenou vstřícnost posuzovat jako polehčující okolnost ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobce, a to proto, že uvedený způsob omluvy za zjištěné poškození protiprávní jednání žalobce neprovází, nýbrž je uplatňován až v případě reakce spotřebitele a jeho kontroly či reklamace nakoupeného zboží. Nejde tedy o okolnosti sebereflexe prodejce, nýbrž o kompenzaci jen pro případ zjištění nepoctivého prodeje, když aktivita tohoto zjištění je na straně spotřebitele.*“ Citovaný rozsudek se týká týchž účastníků řízení, přičemž soud zde rovněž přezkoumával rozhodnutí o – mimo jiné - správním deliktu žalobce dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb.; jediná odlišnost spočívá v tom, že v projednávaném případě žalobce nekompenzoval svoje pochybení spotřebiteli malým dárkem; to však nemění nic na použitelnosti závěrů rozsudku č.j. 9 A 36/2010-50 i pro předmětnou věc. Jak vyplývá z argumentace žalovaného i z citovaného rozsudku č.j. 9 A 36/2010-50, veškerá aktivita v důsledku správního deliktu žalobce spočívá na spotřebiteli, přičemž je vždy nejisté, že spotřebitel si daného pochybení všimne a následně reklamaci uplatní; pokud tak neučiní, vzniklá škoda zůstane nenahrazena. Soud se se závěry zdejšího soudu uvedenými v rozsudku č.j. 9 A 36/2010-50 i se závěry žalovaného ztotožňuje a dodává, že je povinností prodávajícího v případě nesprávně účtované ceny tuto vrátit spotřebiteli. Soud splnění této zákonné povinnosti (uznání oprávněné reklamace spotřebitele) považuje za samozřejmost, nikoliv za polehčující okolnost. Tato námitka žalobce je proto nedůvodná.

Rovněž námitku žalobce o tom, že žalovaný pochybil tím, že způsob spáchání správního deliktu žalobcem nehodnotil ani v prospěch, ani v neprospěch žalobce, soud považuje za nedůvodnou. Žalovaný uvedl, že správní delikty byly spáchány typickým způsobem pro tento správní delikt – účtováním nákupu částkou nesouhlasící s cenou udanou při výběru zboží, a to v neprospěch spotřebitele, přičemž pravděpodobně došlo k nedbalostnímu spáchání správních deliktů. Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného a dodává, že ne každé zákonem stanovené kritérium je nutné v každém případě přičíst buď ve prospěch, nebo v neprospěch účastníka řízení. Pokud je správní delikt spáchán typickým způsobem (účtování nákupu vyšší cenou, než je udána při výběru zboží, jakož i nedbalostní zavinění tohoto protiprávního jednání), jak zjistil žalovaný, pak by postrádalo smysl, pokud by tento typický způsob spáchání byl považován za polehčující okolnost. V takovém případě by již samotné spáchání deliktu typickým způsobem pro většinu pachatelů automaticky znamenalo ničím neodůvodněnou polehčující okolnost. Takový výklad žalobce podle názoru soudu nemůže obstát. Soud podotýká, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se zabýval veškerými kritérii stanovenými pro určení výměry pokuty dle § 24b odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb. Žalovaný s ohledem na shora uvedené nepochybil, jestliže některé z těchto kritérií sice vzal v potaz, ale (pro jeho typičnost) je nezohlednil ani jako polehčující, ani jako přitěžující okolnost. K tvrzení žalobce, že nebyly zohledněny žádné polehčující okolnosti, soud uvádí, že polehčující okolností byla v napadeném rozhodnutí (viz str. 5) shledána skutečnost, že se žalobce ke správnímu deliktu spáchanému dne 26. 12. 2012 doznal, jakož i fakt, že se jednalo spíše o

ojedinělý nedostatek, když kontrolou provedenou dne 16. 1. 2013 nebyla zjištěna pochybení spočívající v nesprávném účtování ani žádná jiná porušení právních povinností.

S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti soud nemůže přisvědčit žalobci v námitce o nedostatečném odůvodnění výše uložené pokuty. Pokud žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný nezabýval jeho odvolacími námitkami řádně a odpovědně a nevypořádal se s nimi dostatečně, soud k tomu uvádí, že žalobce nespecifikoval, se kterými odvolacími námitkami se žalovaný měl vypořádat nedostatečně. Soud k této obecně formulované žalobní námitce poznamenává, že žalovaný se vypořádal s veškerými odvolacími námitkami žalobce, přičemž odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné. Jak vyplývá ze shora uvedeného, soud se pak s argumentací žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí ztotožnil; soud nemá za to, že by se žalovaný s odvolacími námitkami žalobce neměl vypořádat řádně a odpovědně.

Žalobce rovněž namítal nepřiměřenost uložené pokuty. S výjimkou argumentace, jež byla již vypořádána výše, toto tvrzení nijak blíže nerozvedl. Soud k tomu poznamenává, že konkrétní výše pokuty je předmětem správního uvážení, jehož soudní přezkum je pouze omezený (viz výše). Žalobci byla za tři správní delikty uložena úhrnná pokuta ve výši 100.000 Kč. Horní hranice sazby za správní delikt dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb. přitom činila v souladu s § 24 odst. 10 písm. d) cit. zákona částku 5.000.000 Kč. Žalobci tak byla uložena pokuta ve výši pouhých 2 % z maximální možné částky, jež mohla představovat sankci žalobce, a to za celkem tři správní delikty žalobce. Soud s ohledem na tyto skutečnosti v této výši pokuty nespatřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití. Správní orgán prvního stupně i žalovaný řádně odůvodnili, proč byla žalobci uložena pokuta právě ve výši 100.000 Kč, přičemž zohlednili veškerá kritéria stanovená v § 24b odst. 2 cit. zákona včetně polehčujících a přitěžujících okolností. Výše pokuty tak byla řádně odůvodněna; soud tuto výši nepovažuje za excesivní, a proto v projednávané věci nespatřuje naplnění důvodu k postupu dle § 78 odst. 1 věty druhé s.ř.s.

Co se týče důkazních návrhů, žalobce navrhoval provedení důkazů toliko těmi dokumenty, které již jsou obsaženy ve správním spise (dokazování správním spisem se přitom neprovádí, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č.j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011), s výjimkou výpisu z obchodního rejstříku, z něhož však žádné informace podstatné pro právní posouzení věci nevyplývají. Soud žalobcem navrhované důkazy neprováděl, neboť jejich provedení považoval za nadbytečné.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. září 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.